

отминаль натъженъ, той дочуваше съ тѣга пѣсенъта на кречеталото, която въ невръстни години той е слушалъ съ часове край воденицата, пасейки бащини волове. Стигна моста; изправи се насредъ, при най-високата плоча и погледна въ синия виръ, гдѣто нѣкога е хвърлялъ били и ловилъ мустакати мрѣни. Погледа, погледа, па въздѣхна и пое презъ тѣсната пѣтечка изъ лжката, гдѣто бостани, съ зелнали се метличени чертаятъ такива красиви фигури, та да имъ се не нагледашъ Навсжде се вгледваше, вслушваше се въ всѣкое чуруликание на птичка, въ църкането на шурцитѣ и виде му се, че всичко е тъй хубаво, както е било нѣкога. Хубаво, а тъй тѣжно, тѣжно.

Доближилъ до селото, той